

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφράσις Π.
Παῦ. — Ἀδόλφου Βελώ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

Ὁ δὲ Πρέλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.
— Θὰ σπείρης τὸ ψεῦδος καὶ θὰ δρέ-
ψῃς τὸ μῖσος, εἶπε.
— Τί θὰ ἔκαμες σὺ λοιπόν; ἠρώτη-
σεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐγερθεὶς καὶ οὗτος.
Ὁ Μάξιμος ἔξεσε τὸ μέτωπον διὰ τοῦ
δακτύλου ἐλαφρῶς καὶ ἀπήντησεν ἀμέσως:
— Ἀγαπητέ μοι, εἶπε πρὸς τὸν δ' Ἀμ-
βαρὲς, δὲν ἔπρεπε νὰ σοὶ δώσω συμβουλὰς.
Θὰ ταφῆς ὁμοιάζεις πρὸς ἐτοιμοθάνατον
ἀφίνοντα τὴν τελευταίαν πνοήν. Ἐγὼ εἴ-
μαι ὁ ὑποτιθέμενος κληρονόμος. Ἐπρεπε
λοιπόν νὰ σὲ ἀφήσω νὰ χαθῆς ἀθλιῶς διὰ
νὰ σὲ διαδεχθῶ ἄλλ' εἶμαι φίλος σου καὶ
ἔχω ἱπποτικὰ αἰσθήματα. Οὐδέποτε σοὶ
τὸ εἶπα, δυσηρεστήθην ἐν τούτοις πολὺ
ὅταν σὺ ἔγεινες ἐραστής τῆς Ζουάννας.
Μοὶ ἤρρεσεν ἐπίσης ὅπως εἰς ὄλους. Εἶχα
ἰδιοτροπίαν δι' αὐτήν πλεον ἢ ἰδιοτρο-
πίαν· σὺ μοὶ τὴν ἐματαίωσες. Ἀντὶ νὰ
πράξῃς ὡς οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τῆ εἴπῃς: Δε-
σποινίς: εἶμαι παράφρων διὰ τοὺς μεγάλους
μελανοὺς ὀφθαλμούς σου! καὶ νὰ γο-
νυπετήσῃς ἐνώπιόν της, χωρὶς ὅμως νὰ
προβῆς εἰς ὑποσχέσεις σοβαράς, σὺ ἔπραξες
ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον· τῆ ὠμίλησες περὶ
γάμου, ὁμνύων αὐτῇ ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ
ἐλάβανε τὸ ὄνομά σου. Ἐπρεπε, φίλε
μου, νὰ ἦσαι εὐκρινής καὶ νὰ εἴπῃς αὐτῇ
σαφῶς: Θέλεις νὰ γείνης ἐρωμένη μου;
σὲ ἀγαπῶ παραφόρως· θὰ προσπαθῆσω νὰ

σὲ καταστήσω εὐτυχῆ. Εἰς ἐκείνην ἀπέ-
κειτο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν.

— Ὅθι μὲ ἀπέκρουε βεβαίως.

— Τί μὲ τοῦτο; Ὅθι παρηγορεῖσο. Δὲν
εἶναι δὲ ἡ μόνη ὠραία εἰς τὴν ὑφήλιον!
Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ πυρετός σου θὰ παρ-
ήρχετο. Ὅθι ἔπαιζες, θὰ ἔχανες πολλὰ,
ἀλλὰ δὲν θὰ ἠπάτας κἀνένα. Ἡ συνειδη-
σίς σου θὰ ἦτο καθαρὰ, φίλε μου! Του-
ναντίον ὅμως, περιεπλέχθης ὡς ἀνότητος.
Αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος Ζουάννα ἐνεπιστεύθη
εἰς σὲ καὶ σὲ ἐπίστευσε ὡς τὸν μέλλοντα
σὺζυγόν της. Φαντάσθητι πόσον φοβερὰ
θὰ ἦναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς πραγματικώ-
τητος δι' αὐτήν. Καὶ μὴ νομίζεις ὅτι
αὐτὴ ἡ ὠραία, ἡ ἀγγελικὴ Ζουάννα δὲν
κρύπτει ἐν ἑαυτῇ αἰσθήματα ἀγριότητος·
ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς οἱ ὀφθαλμοὶ
της ἀκτινοβολοῦσι πικραδῶξ.

Εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν, ἐν ἣ οἱ δύο
φίλοι συνωμίλουν, ἤκούετο ὁ μεταλλικὸς
ἦχος τοῦ χρυσοῦ ἐν τῷ παρακειμένῳ χαρ-
τοπαιγνίῳ. Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐταράσσετο· οἱ
δάκτυλοί του ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς ὡς
εἰ ἐκράτουν παιγνιόχαρτα.

— Τί μὲ συμβουλευεὶς λοιπόν; ἠρώ-
τησε ζωηρῶς.

— Ἰδοῦ, ὑπέλαβε χωρὶς νὰ σπεύσῃ ὁ
Μάξιμος. Εἶσαι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.
Ἡ καταστροφή σου σοὶ παρέχει τὸ μέσον
νὰ σωθῆς. Πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν Ζουάν-
ναν. Ἐκθεσον αὐτῇ τὴν κατάστασίν σου
καθαρὰ καὶ ζήτησον τὴν γνώμην της. Εἶπε
αὐτῇ, ὅτι ἦσο εὐκρινής εἰς τὰς ὑποσχέ-
σεις σου, ἀλλ' ὅτι αἱ δυσχερεῖαι, εἰς ἃς
περιῆλθες, σοὶ ἐπιβάλλουσι νέας ὑποχρεώ-
σεις· εἶπε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς
σου προκειμένου νὰ πληρώσῃς χρεὴν καὶ
νὰ στηρίξῃς τὸ ὄνομά σου. Εἶπε αὐτῇ τὴν
ἀλήθειαν. Τοιουτοτρόπως θὰ τὴν ἐγκατα-
λείψῃς ὡς εὐγενῆς, ἀν θὰ τὴν ἐγκαταλεί-
ψῃς, καὶ δὲν θ' ἀπατήσῃς οὐδ' αὐτὴν οὐδὲ
τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντεροζ. Ἄν δὲν ἀ-
κούσῃς τὴν συμβουλήν μου, σοὶ τὸ προ-
λέγω, θὰ καταστρέψῃς ἀμφοτέρως.

— Μὲ στενοχωρεῖς, εἶπεν ὁ κόμης. Ὅθι
σκεφθῶ. Δάνεισόν μοι ἑκατὸν λουδοβίκια.

— Θέλεις νὰ παίξῃς;

— Διὰ τελευταίην φοράν.

Ὁ δὲ Πρέλ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μετὰ
δυσπιστίας καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου
του ἑκατὸν λουδοβίκια ἔδωκεν αὐτὰ τῷ
κόμητι.

— Κάμε ὅπως θέλῃς· καλὴν νύκτα.

Πηγαινῶ νὰ κοιμηθῶ, διότι νυστάζω πολὺ.

Ὁ Ροζὲ μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον
δωμάτιον, ἔθθα ἔπαιζον βακκαρά. Ὁ χρυ-
σὸς ἠθροίζετο ἐνώπιον τοῦ τραπέζιτου,
Μελιταίου τινός, διασήμευ χαρτοπαικτου.

Ἄφ' ἧς εἰσῆλθεν ὁ κόμης ἡ τύχη μετε-
βλήθη καὶ ὁ ἱπότης . . . τῆς Μελίτης
ἤρξατο χάνων.

Τὴν τεάρτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ δ' Ἀμβαρ-
ρὲς ἀπῆλθε τῆς Δέσσης· μετὰ ἀπαστράπτου
τὸ πρόσωπον. Εἶχε κερδήσει μέγα ποσὸν
ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων περίπου διὰ
τῶν ἑκατὸν λουδοβικίων τοῦ Μαξίμου καὶ
ὀλίγων ἄλλων, ἅτινα εἶχεν ἐν τῷ θυλα-
κίῳ του.

Τὴν δεκάτην τῆς πρωίας, εὐχαρῖς,
μὲ ἐν ῥόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην, κατήρ-
χετο τῆς ἀμάξης του πρὸ τῆς θύρας τοῦ
κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν μικροῦ μεγάρου.

Εἰσῆλθε μειδιῶν εἰς τὸ κομμωτήριο
τῆς ἐρωμένης του, ἥτις ἐνεδύετο.

Πρὸ πολλοῦ ἡ Ζουάννα δὲν εἶχεν ἶδει
αὐτὸν τόσον εὐχαρῖ. Δὲν ἀνεγνώριζέ τις
αὐτόν· τόσον ἡ ἐφήμερος εὐνοια τῆς τύ-
χης, ἥτις πρὸ πολλοῦ κατεδίωκεν αὐτόν,
τὸν εἶχε μεταμορφώσει.

Πρὸς στιγμὴν, τῆ συμβουλῆ τοῦ δὲ Πρέλ,
ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα τῇ
δεσποινίδι Τρελάν, νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῇ
τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν ἀνάγκην,
εἰς ἣν εὕρισκετο νὰ συνάψῃ πλούσιον γά-
μον, ἵνα οὕτως ἐπανορθωθῇ.

Ἄλλ' ἡ ἀνέλπιστος εὐνοια τῆς τύχης
μετέβαλε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔβλεπεν ἤδη τὰς ἐξή-
κοντα χιλιάδας φράγκων, αἵτινες μόλις
ἠδύναντο νὰ παράσχωσιν αὐτῷ ἡμερῶν τι-
νων ἡσυχίαν διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν ἀπαι-
τητικωτέρων δανεισμάτων του.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 488.

Πρὸς τί λοιπὸν νὰ μεταβάλη βίον ; Διατί νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χαρίεσσαν καὶ θελτικὴν ἐκείνην κόρην ;

Ἡ Ζουάννα, ἐξόχως ὠραία ἐν τῇ πρωϊνῇ αὐτῆς περιβολῇ, ἐπεμελεῖτο τὴν θαυμασίαν αὐτῆς κόμην. Ἰδοῦσα τὸν ἐραστὴν τῆς ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων του.

— Πόσον εἶσαι ὠραία σήμερον ! εἶπεν ὁ κόμης περιβαλλὼν διὰ τοῦ βραχιόνος τὴν ὀσφύν αὐτῆς.

— Καὶ σὺ, Ροζέ, ἀκτινοβολεῖς ! Ἠλλάξεις, φίλε μου. Ἦσο πολὺ σύννους ἐσχάτως.

— Εἶν' ἀληθές.

— Τί εἶχες ;

— Στενοχωρίας.

— Ποίας ;

— Χρηματικῆς. Εἶχα χάσει.

— Εἰς τὸ παιγνίδιον πάντοτε ;

— Ναί, πολὺ.

— Ἄ ! τί μανία, εἶπεν ἡ Ζουάννα στενάζουσα. Ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον φανατικὸς εἰς τὸ παιγνίδιον ;

— Τί τὰ θέλεις ; Εἶναι κακὸν τῆς ἐποχῆς. Πανταχοῦ παίζουσιν, εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἰς τὴν Λέσχην, εἰς τὰ παρὰ τὰς ἰπποδρόμια, εἰς τὰ λουτρά, εἰς Μόντε Κάρλο, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Εἶναι κακὸν μεταδοτικὸν ὡς ὁ τύφος.

— Πρέπει νὰ θεραπευθῆς, Ροζέ. Μήπως ἔχει τις ἀνάγκην τόσων χρημάτων διὰ νὰ ἦναι εὐτυχής ;

— Ἀλλὰ ναί, ναί βεβαίως, εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν. Χρειαζόνται πολλὰ. Ὁ βίος εἶναι ἐν μέρος τῆς τέρψεως, ἀλλὰ κοστίζει ἀκριβῶς. Ἀλλὰ, ἰδοῦ, λάβε αὐτὰ διὰ τὰς ἐπείγουσας ἀνάγκας σου, διότι πρὸ ἐβδομάδων οὐδὲν σοὶ ἔδωκα !

Καὶ προσέθηκεν ἔναγκαλιζόμενος αὐτὴν :

— Καὶ θὰ ἦσαι ἐντελὴς ἀνευ χρημάτων !

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ χρηματοφυλακίου του δέκα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων ἀπέθηκεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς θερμάστρας.

— Ἦμην τυχερὸς ἀπόψε, εἶπεν, ἐκέρδισα.

Ἡ κρεολὴ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ κόμητος.

— Ροζέ, εἶπεν αὐτῷ, θέλεις νὰ με καταστήσης εὐτυχής ;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν ! Ἄφες τὸ παιγνίδιον. Μὴ πηγαίνεις πλέον εἰς τὴν Λέσχην ! Μὴ με ἀφίνεις τόσον πολὺ. Ἄν ἔχασες μέρος τῆς περιουσίας σου, θὰ περιορίσωμεν τὰς δαπάνας μας. Τοιοῦτοτρόπως θὰ κερδήσωμεν τὰ ἀπωλεσθέντα. Ἀλλὰ σὺ μὲ παραμελεῖς μοὶ κρύπτεις μυστικόν τι. Ὁ φίλος σου δὲ Πρέλ ὑπαινίσσετο πολλὰ χθές· δὲν θέλω νὰ τα ἐννοήσω. Ἐχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, διότι σὲ πιστεύω καλὸν καὶ ἐντιμὸν. Δὲν θὰ με ἀπατήσης· δὲν εἶναι ἀληθές ; ἀνέκραξε μετὰ πάθους. Καὶ ἐν τούτοις κατὰ στιγμὰς εἶμαι ἀνήσυχος, φοβοῦμαι !

Ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του, τρομάξας ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς

θλίψεως καὶ τῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου τῆς.

— Διατί δὲν με ἠρώτας ; εἶπεν αὐτῇ. Θὰ σοὶ ἐξηγῶν τὰ πάντα.

— Ναί, ἀλλ' εἶμαι ὑπερήφανος ! δὲν πταίω ἐγώ ! ἀπήντησεν ἡ Ζουάννα. Ἐρχονται ὅμως στιγμαί, καθ' ἃς πολὺ φοβοῦμαι.

Ἐκεῖνος τῇ ἔκλεισε τὸ στόμα δι' ἐνὸς φιλήματος.

— Ἀμφιβάλλεις διὰ τὸν ἔρωτά μου ; ἠρώτησε.

— Ἄ ! ἂν με ἠπάτας ! ἀνέκραξεν ἡ κρεολὴ.

Ὁ κόμης καθησούχασεν αὐτὴν. Ἦτο τρελλή. Τὴν ἠγάπα ὡς τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν. Μήπως ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνευ αὐτῆς ; Εἶχε στιγμιαίας ἀμηχανίας ὡς τόσοι ἄλλοι. Τὸ παιγνίδιον ἀληθῶς εἶναι κακὴ νόσος, ἀλλὰ θὰ θεραπευθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνηγέρθη καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε :

— Ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Πρέλ.

Ὁ Μάξιμος εἰσερχόμενος ἐνόμισεν ὅτι ἤρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν ἐξομολογήσεων περὶ τοῦ μελετωμένου γάμου.

— Μήπως σὰς στενοχωρῶ ; ἠρώτησεν ὀπισθοδρομῶν.

Ὁ κόμης ἐκράτησεν αὐτόν, λέγων ὅτι οὐδὲν ἔλεγον, ὅπερ νὰ μὴ δύναται ἐκεῖνος ν' ἀκούσῃ. Μήπως δὲν ἦτο οἰκετός ; μήπως εἶχον μυστικὰ δι' αὐτόν ;

Ἄλλως τε ἡ θεραπεία εἶχεν ἐπανέλθει ἀναγγέλλουσα ὅτι τὸ πρόγευμα ἦν ἕτοιμον.

Ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη βλέπων τὸν φίλον του τόσον εὐχαρι. Ἦγνόει ὅτι τὴν νύκτα ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶχε κερδίσει.

Ὁ κόμης εἰς δύο λέξεις εἶπεν αὐτῷ τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ δὲ Πρέλ τότε ἐμάντευσε τὰ πάντα. Ἦτένισε συμπαθῶς τὸν φίλον του καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς ὀρέξεως ἀνθρώπου ἔχοντος καθαρὰν τὴν συνείδησιν.

Τὸ πρόγευμα εἶχε περατωθῆ εἰς τὸ ἐστιατήριον τοῦ μεγάρου. Ἦν δὲ μεγαλοπρεπὲς εὐρὺ δωματίον μετὰ πολυτελῶν καὶ βαρυτίμων ἐπίπλων.

Ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη περὶ κοινὰ καὶ ἀσήμαντα.

Ὁ δὲ Πρέλ διηγήθη πολλὰς καὶ ποικίλας ἱστορίας καὶ κοινωνικὰ σκάνδαλα. Ὄμιλησαν περὶ φιλολογίας. Συνδιελέχθησαν περὶ τινος μυστηριώδους ἐγκλήματος, περὶ τινος φοβεροῦς ἐκδικήσεως ἀπατηθέντος συζύγου.

— Ἐννοῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, εἶπεν ἡ Ζουάννα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραψαν.

— Θὰ εἰσθε ζηλότυπος ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ δὲ Πρέλ κεντήσας ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὸ γόνυ τοῦ φίλου του.

— Ὡς τίγρις. Δὲν ἐννοῶ ἄλλως τὸν ἔρωτα.

Καὶ μετὰ μικρὰν παῦσιν ὑπέλαβε :

— Καὶ τὸ ταξιδίδιον σου, τὸ ἐγκατέλειπες, Ροζέ ;

— Δὲν ἀπεφάσισα ὀριστικῶς, ἐψιθύρουν ἐκπλαγεῖς ὁ κόμης. Ὅπως δὴποτε, εἶπε μειδιῶν, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἦσαι διὰ τοῦτο ζηλότυπος ! Αἱ ὠραῖαι τοῦ Μορβιαν δὲν ἔχουσι τόσην ἰσχύν

— Διατί ὄχι ; Ὀλίγον ἐκτιμᾷς τὰς Βρεττανᾶς. Κατάγομαι καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου ἐκ τοῦ πατρός μου, ὅστις ἔφυγεν ἐκεῖθεν πρὸ ἐτῶν.

— Καὶ ἐκ τίνος μέρους τῆς Βρεττανῆς ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Τὸ ἀγνοῶ. Ἀπὸ τὸ Μορβιαν, ὑποθέτω. Δὲν μοὶ τὸ εἶπεν ὁ πατήρ μου ποτέ. Ἄλλως τε, τί μοὶ χρησιμεύει νὰ τὸ γνωρίζω ; Δὲν εἶχεν ἐκεῖ συγγενεῖς, ἐκτὸς ἐξαδελφῶν πτωχῶν, τῶν ὁποίων οὔτε τὸ ὄνομα γνωρίζω.

Πρὸς στιγμὴν ἡ Ζουάννα ἦν σύννους.

Τὸ παρελθὸν ἐξετυλίσσετο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὅτινες ἐπληροῦντο δακρύων· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτῇ ἦν παροδική. Ἀνεμίχθη πάλιν ὡς πρότερον εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Εἰς μάτην ὅμως.

Καὶ οἱ τρεῖς συνδαιτυμόνες κατεῖχοντο ὑπὸ ἀνίας.

Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἡ Ζουάννα ἠσθάνετο πιεζομένην τὴν καρδίαν τῆς ὑπὸ ἀορίστου τρόμου. Ἀκουσίως τῆς οἱ λόγοι τοῦ Μαξίμου ἐπανήρχοντο ἐν τῷ νῷ τῆς. Ἡ εἰρωνία του εἶχεν ἐμποιήσει αὐτῇ ἐντύπωσιν.

Ἄφ' ἐτέρου ἀνεκάλυπτεν ἤδη ὑπόκρισιν καὶ στενοχωρίαν ὑπὸ τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ ἦν σκεπτικὸς κατὰ στιγμὰς.

Ὅτε τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν ἠγέρθη, ἔν' ἀπέλθῃ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, λέγων τῷ κόμητι :

— Εἰξέυρεις ὅτι ἂν θέλῃς σήμερον νὰ με ἴδῃς θὰ εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου. Πηγαίνω ἐκεῖ. Ἐχω ὑποθέσεις μου νὰ τακτοποιήσω.

Ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῆς Ζουάννας ζωηρότερον τοῦ συνήθους, ἡ πεισις δ' αὐτῇ συνεπλήρου τὴν προειδοποίησιν τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ βλεμμάτων του.

Βεβαίως κίνδυνος ἠπειλεῖ τὴν Ζουάνναν, πόθεν ὅμως ; Ὁ βίος αὐτῆς ἦν ἀπλοῦς.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἀφ' ἧς συνέζη μετὰ τοῦ δ' Ἀμβαρὲς, εἶχε ζήσει ἀπομεμακρυσμένη τῆς κοινωνικῆς τύχης, ὀλίγον ἐξερχομένη, ἀγνωστος εἰς τὸν κόσμον καὶ μόλις γνωρίζουσα αὐτόν, οὐδένα ἄλλον βλέπουσα ἐκτὸς τοῦ δὲ Πρέλ, πάντοτε κοσμίως φερομένου πρὸς αὐτὴν, ὡς εἰ ἦτο νόμιμος σύζυγος τοῦ φίλου του, περιπατοῦσα ἐνίστε μετὰ τοῦ κόμητος, ἀλλ' ἐν κεκλεισμένη ἀμάξῃ, σπανίως μεταβαίνουσα εἰς τὸ θέατρον, ἔχουσα ὡς μόνην διασκέδασιν καὶ τέρψιν τὸν ἔρωτά τῆς καὶ ἀναμένουσα τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεών του, χωρὶς ποσῶς ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς σταθερότητος αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἀόριστος τρόμος κατεῖχεν αὐτὴν.

Ἐπί τινα λεπτά, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς, τοὺς ἀγκῶνας στηρίζουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐπίσης διετέλει βεβυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

Αἰφνης ἡ Ζουάννα ἀνηγέρθη, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θερμάστραν καὶ ὡς εἰ ἀπωθοῦσα ἰδέαν τινά :

— Ἔλα δά ! εἶπεν. Εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ κόμης ἐκπλαγεὶς ἀνηγέρθη ἀενίτων αὐτῆν.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησε.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἐρυθριῶσα.

— Πῶς, τίποτε. Τί εἶναι ἀδύνατον ;

— Ὁνειρευόμην βεβυθίως.

— Ἀλλὰ τί ;

Καὶ λαβῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὴν ᾧδήγησεν εἰς μικρὰν παρακειμένην αἴθουσαν καὶ ἐκαθέσθη παρ' αὐτῆ ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Ἔλα, εἶπεν, εἰπέ μοι τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπες ἔξυπνος.

Ἐκείνη ἐφάνη δυσανασχετοῦσα.

— Σὲ παρακαλῶ, ὑπέλαβε, μὴ με ἔρωταξ. Εἶναι παραφροσύνη.

— Λοιπὸν ἔχεις μυστικὰ ἀπὸ ἐμέ ;

— Ὅχι. Ἀλλὰ τὸ ταξειδίον σου αὐτὸ με ἀνηουχεῖ.

— Διατί ;

— Δὲν εἰξεύρω. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγήσω τοὺς φόβους καὶ τὰς μελανὰς ἰδέας μου ;

Καὶ ἀποτόμως ὀλισθήσασα ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐστήριξε τοὺς ὠραίους βραχιονάς της, σχεδὸν γυμνοῦς, ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κόμητος καὶ ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν προσήλωσε τοὺς μεγάλους μελανοὺς ὀφθαλμούς, ὑγροὺς καὶ στίλβοντας, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ροζέ.

— Πάρε με μαζύ σου, εἶπεν αὐτῷ.

Ἐκεῖνος ἤρξατο γελῶν.

— Εἰς τῆς μαρκησίας δὲ Φοντερόζ ; ἀνέκραξε. Τὸ σκέπτεσαι ! Ἄν τὴν ἐγνώριζες δὲν θὰ συνελάμβανες τοιαύτην ἰδέαν. Εἶναι γυνὴ πολὺ αὐστηρὰ καὶ ἀπότομος. Εἶναι συγγενής, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιποιηθῶ. Τίς οἶδε τί δυνατὸν νὰ συμβῆ ;

— Ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι θὰ μεταβῶμεν εἰς τῆς μαρκησίας ; Ἐχεις δίκαιον, δὲν εἶμαι ἀκόμη σύζυγός σου. Ἀλλὰ μήπως δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω εἰς Βρετάνην εἰς πλησιόχωρον ξενοδοχεῖον, εἰς Βὰν παραδείγματος χάριν. Θὰ ἔρχεσαι ἐκεῖ χάριν περιπάτου. Θὰ βλέπωμεθα, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν καθ' ἑκάστην.

[Ἐπεται συνέχεια]

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ταῦτα δ' εἶπε διὰ πνιγομένης φωνῆς. Εἶτα προσέθετο μετὰ μείζονος πικρίας :

— Ρογήρε, τόση εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ ἀπόστασις μετὰξὺ ἡμῶν, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ ἐλπίζετε ὅτι θὰ ἐνωθῶμεν οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἢ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπου ἀφαιρουμένης πάσης ἐνοχλητικῆς διακρίσεως, εἴμεθα ἴσοι ἐν τῷ ἔρωτι ἐνός Μόνου.

— Δὲν τὸ ἠγνόουν, καὶ διὰ τοῦτο σὰς ἠγάπων ἀνευ ἐλπίδος, καὶ ἀνευ ἐλπίδος τὰς ἐνδομύχους βασιάνους μου σὰς ἀπεκάλυψα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἔρωσις εἶναι ἰσχυρότερος ἡμῶν. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀποστάσεις, τὰς ὁποίας δὲν δύναμεθα νὰ διατρέξωμεν. Σεῖς δὲ ὑπερήφανοι, ἀναβιδασθέντες ὑπὸ τῆς ἀδικίας, ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, εἰς τοὺς θρόνους τῆς γῆς, νομίζετε ὅτι ἔχετε ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀθανάτων ψυχῶν. Ἀθλιοὶ ἀγνοεῖτε, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τοιαῦτα τραύματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμία δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ θεραπεύσῃ ; . . . Ἐπρεπεν ἴσως νὰ σὰς κατηγορήσω ἐπὶ ἐπαρσει, διότι ἠθελήσατε νὰ γνωρίσετε κακόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ μεταβάλλετε εἰς ἀγαθόν, καὶ νὰ σὰς κάμω νὰ αἰσθανθῆτε ὅτι εἴσθε κόνις, ἐστεμμένη μὲν, ἀλλὰ πάντοτε κόνις. Ὅχι. Σὰς σώζει ἡ ἀγαθὴ θέλησις, ἡ εὐγενὴς καρδιά, καὶ αἱ θωπεῖαι τῆς ἐξουσίας, αἱ ὁποῖαι σὰς ἐμπνέουσι θάρρος, καὶ ἔτι μᾶλλον σὰς σώζει ἡ ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν, ἀπελπισθεὶς πλέον πρὸ πολλοῦ, ἔλαβον νὰ ἀποθάνω. Ἐνομίζον ὅτι ἀποθνήσκω φέρων μέγα βῆρος ἐν τῇ ψυχῇ, διότι ἔκρουπτον τὸν ἔρωτά μου. Τώρα, ὅτε ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀποκαλύψω, νομίζω ὅτι τὸ χῶμα θὰ ἦναι ἐλαφρότερον ἐπὶ τοῦ τάφου μου.

Ἰόλη, ἢ τε θρησκεία καὶ ἡ καρδιά διδάσκουσιν ἡμῖν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ, διαρκεστέρα ταύτης. Ὁ νοῦς, ἐγκαταλειπόμενος εἰς τολμηρὰς σκέψεις, τὴν ἀρνείται. Ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητῶ τώρα παρὰ σοῦ, ἀποτείνει τὴν θερμότεραν παράκλησιν ἀπὸ τοῦ βῆθους τῆς κατεσπαρραγμένης ψυχῆς μου, θὰ χαροποιήσῃ ἢ τὸ πνευμά μου, ἂν ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἢ τὴν μόνην στιγμὴν, τῆς ἀπὸ τῶν ζώντων ἀναχωρήσεώς μου . . . Ζητῶ παρὰ σοῦ ἓνα μόνον στεναγμόν. Ὁ χρόνος δὲν ἔχει ταχύτητα, ὅπως μετρήσῃ τὴν διάρκειάν του. Ἀλλ' ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος εἶναι αἰωνιότης εὐχαριστήσεως δι' ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται.

Καὶ ὅταν, εὐτυχῆς νύμφη ἰσχυροῦ τινὸς τῆς γῆς, θὰ βλέπῃς τὰ λαφύρα τῶν ἠττηθέντων ἐθνῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου σου, σὲ δὲ αὐτὴν ἀνυψωθεῖσαν εἰς τοιοῦτον μεγαλεῖον, ὥστε, μετὰ τὸν Θεόν, εἰς σὲ οἱ ἄνθρωποι ν' ἀπευθύνωσι τὰς δεήσεις καὶ τὰς εὐχὰς των, καὶ τὸν σύζυγόν σου νὰ σὲ καλῇ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του καὶ νὰ σοὶ λέγῃ ὅτι διὰ σὲ ἐκόσμησε δάφνη τοὺς κροτάφους του, ὅτι διὰ σὲ ἐκέρδισε τὸ πρῶτον βραβεῖον, ὅπερ ἡ δόξα δύναται νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅτι ἐπ' ὀνόματί σου ἐπολέμησε καὶ ἐπ' ὀνόματί σου ἐνίκησεν . . . ὦ ! τότε ἐνθυμήθητι τὸν πτωχὸν Ρογήρον, ὁ ὁποῖος σὲ ἠγάπησε τόσον . . . καὶ εἰπέ στενάζουσα : «Καὶ ἐκεῖνος με ἠγάπα οὕτω . . . » Καὶ κλαῦσον. Εἰς δὲ τὴν ἀφήγησιν τῶν παθημάτων μου, ἴσως κλαύσῃ καὶ αὐτὸς ὁ μεγαθύμος σύζυγός σου, θὰ κλαύσωσι πάντες. Οὐδεμία χαρὰ εἶναι πλέον δι' ἐμέ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, πλὴν τῆς ἐλπίδος δακρυρέτου τάφου . . . Ἰόλη, ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐσήμανε . . . δέου ὑπὲρ ψυχῆς ἀπερχομένης, καὶ τῆς ὁποίας οἱ τελευταῖοι στοχασμοὶ δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεόν . . .

Ἐχρὸς, ὡς ὁ συρόμενος εἰς τὴν ἀγγύονην, ἀλλὰ σταθερὸς ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἀποφάσει του, ὁ Ρογήρος ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἀνύψασε τὴν χεῖρα, ὅπως βυθίσῃ αὐτὸ εἰς τὸ στήθος του

Μὴ ἡ Ἰόλη ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν ὑποστῆ τὴν φοβερωτέραν πάλιν, ἢν γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ συγκατατίθεται καὶ δύναται νὰ ὑποστῇ ; ὦφειλε ν' ἀνθέξῃ ἔτι καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἀπόδειξιν ; καὶ ἂν ὦφειλεν, ἢ δύνατο ;

Τὸ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καταστέλλόμενον πάθος ἐξεραγή δρημητικώτατον . . . διότι τὰ παθη ἔχουσι τι τῆς φύσεως τοῦ πυρός, καὶ ἡ ὠραία τεθλιμμένη, ὡσεὶ μαινὰς, ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ τί ἔπραττεν, ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ρογήρου, θέσασα τὸ σῶμά της μετὰξὺ τοῦ ἐγχειριδίου καὶ τοῦ στήθους του . . . Τόσον δὲ ταχὺ ὑπήρξε τὸ κίνημά της, ὥστε ἐκεῖνος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐγκαίρως τὴν καταφέρουσαν τὸ ἐγχειρίδιον χεῖρά του, ὅπερ ἐπληξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, σχίσαν τὴν ἐσθῆτά της καὶ τραυματίσαν αὐτὴν ἐλαφρῶς.

Ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίδιον ἔπεσε, καὶ οἱ δύο νέοι ἔμειναν ἐνηγκαλισμένοι ἡ καρδιά τοῦ ἐνός ἔπαλλεν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἄλλου : τὰ χεῖλη των ἐκόλλησαν . . . καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος φίλημα ἐδόθη.

Τὸ κατ' ἐμέ, ὅσο περισσότερο συλλογίζομαι τὰς τῶν ἀνθρώπων τύχας, τόσῳ περισσότερο πιστεύω ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι φοβερὸν ἔγκλημα. δι' ὃ καὶ βλέπω αὐτὴν τόσον αὐστηρῶς τιμωρουμένην.

Ὅθεν, χάριν τῆς ἀγάπης, ἢν τρέφω πρὸς τοὺς ἐν τῇ κατάρξῃ συντρόφους μου, ἂν ἀπαντήσω τινὰ λέγοντα ὅτι, εἴτε ἕνεκα τῆς διαθέσεώς του, εἴτε ἕνεκα ἀποκτηθέντος πράγματος, εἶναι εὐτυχῆς, δέομαι ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ κεραυνοῦ καὶ ἰκετεύω αὐτὸν ὅπως,

έν τῇ εὐσπλαγγνίᾳ του. εὐδοκῆση νὰ τὸν ἀποτεφρώση καὶ νὰ σκορπίση τὴν κόριν του εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς γῆς, καὶ τοῦτο ὅπως ὁ ἀνθρώπος γνωρίση ὅτι δύναται ν' ἀποθάνῃ εὐτυχῆς. . .

Ἄλλὰ, διατί μένουσιν ἔτι ἐνηγκαλισμένοι; ὦ! ὑπάρχει χαρὰ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἣν δύο ἐρασταὶ νὰ πιστεῦσιν, οὐχὶ ὅτι ὑπερβαίνει, ὅτι ἰσοῦται πρὸς τὴν περιπτυσίν των;

Ποῦ εἶναι ἡ ὑπερηφανία τοῦ αἵματος;

Ποῦ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας;

Οὐδὲν φοβοῦνται πλέον, οὐδὲν ἐπιθυμοῦσιν.

Ἡ εὐχαρίστησις ἐκείνη παρήλθε, καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον.

Ὁ χρόνος, ὃν εἶχον λησμονήσῃ, ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, καί, συγχέων μετὰ τοῦ παρελθόντος τὴν βραχεῖαν ἐκείνην ἠδύτητα, φέρει ταχέως τὰς συμφορὰς, αἵτινες μέλλουσι νὰ σκοτίσωσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των. . .

Ἡ βασίλισσα Ἑλένη, ἡ συζυγὸς τοῦ Μαμφρέδου, καίπερ ἕνεκα τῆς εὐγενείας τοῦ αἵματός της — κατήγετο ἐκ τῶν Κομνηνῶν τῆς Ἡπείρου — μικρὸν τι ὑπερήφανος, ἦτο προσηνεστάτη. Μία θυγάτηρ καὶ εἰς υἱὸς ἐπλήρωσαν χαρὰς τὴν ζωὴν της.

Ἡ προγονὴ αὐτῆς Κωνσταντία, ἣν ὁ Μαμφρέδος εἶχεν ἐκ τῆς πρώτης συζύγου του Βεατρίκης τῆς Σαβαυδίας, ἔφερε βασιλικὸν στέμμα, συζευθεῖσα τὸν Πέτρον, ἰσχυρότατον βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας. Ἀπελειποντο αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ ἡ Ἰόλη καὶ ὁ Μαμφρέδινος, θελκτικώτατον παιδίον, μόλις δεκαετής, ἐλπὶς τοῦ πατρός. . .

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη της ὅλη συνεκεντροῦτο ἐπὶ τῆς Ἰόλης, ἣν ἐθεώρει δυστυχῆ. . . καὶ ἦν οὐδέποτε, ὅσας προσπαθείας καὶ ἂν κατέβαλλεν, ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ τῆς ἐπιμόνου λύπης της.

Ἡ μορφή αὐτῆς ἦτο μεγαλοπρεπής, ἄλλοτε ὠραία, ὡς ἡ τῆς θυγατρὸς της Ἰόλης, ἀλλὰ λεπτός τις πέπλος μελαγχολίας, ὡς λέγει ὁ ἀγαθὸς Πέλλικος, σκιαζὼν τὸ πρόσωπόν της, καθίστα αὐτὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀντικείμενον σεβασμοῦ μᾶλλον ἢ πόθου. . . Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐσπέραν, ἡ βασίλισσα, καθημένη παρὰ τὴν μικρὰν τοῦ Μαμφρέδινου κλίνην, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ ὕπνος κατήλθεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς ἀθωπότητος, ἠγέρθη μετὰ προσοχῆς, καί, σταθεῖσα ὅπως παρατηρήσῃ τὸ γαλήνην ἀποπνέον πρόσωπον τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου ἀγγέλου, ἠσθάνθη ἐν δάκρῳ ἀναβλύζον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Τότε ἔκυψεν ἐλαφρῶς καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐψιθύρῃσεν :

— Ὁ Θεὸς γινώσκει, ἂν ἀγαπῶ καὶ σέ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ἀλλ' οἱ ὕπνοι σου εἶναι ὕπνοι τοῦ εὐτυχοῦς. Εἴθε ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ Θεοῦ νὰ σοὶ χαρίζῃ ἐπὶ μακρὸν τοὺς ὕπνους τούτους! . . .

Εἶτα, συστήσασα αὐτὸν εἰς τὴν μέριμναν τινῶν δεσποινίδων, ἐπορεύθη εἰς τὰ δώματα τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς Ἰόλης.

Φθάσασα ἐκεῖ, ἠνέφξε τὴν ὑαλίνην θύραν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ διαδρόμου πνέων ἀνεμὸς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς της

καὶ τὴν ἐκτύπησεν ὀρμητικῶς ἐπὶ τὸν τοίχον.

Τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ κηρία ἐσβέσθησαν ταυτόχρονως· ἀλλ' ἐκείνη ἐπροχώρησε, καὶ μεθ' ὅλας τὰς ὀξείας κραυγὰς, ἄς ἤκουσεν, ἐνόησασα τί συνέβαινε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, εἶπεν :

— Ἐδῶ εἶναι ἡ θυγάτηρ μου Ἰόλη;

Ἡ Ματθίλδη, ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τῆς βασίλισσης, εἶπεν ἀσθμικίως :

— Ἀγία Ὀλίβα τοῦ Πανόρμου! Εἰσθε ὑμεῖς, ἀνασσα; Μὰς ἐπροξενήσατε μέγιστον φόβον. . .

— Ματθίλδη, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα μετὰ σοβαρότητος, δὲν σὰς ἠρώτησα περὶ τοῦ φόβου σας, ἀλλὰ περὶ τῆς θυγατρὸς μου.

— Βασίλισσα, εἶναι εἰς τὸν κῆπον.

— Ὁ Θεὸς ἄς ἦναι μεθ' ὑμῶν, δεσποινίδες, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔχετε περισσότερον θάρρος, διότι ὁ φόβος εἶναι προδηλότατον σημεῖον καρδίας μὴ ἀκολουθούσης τὸν εὐθὺν δρόμον.

Καὶ ἡ Ἑλένη, ἄνευ συνοδίας, ἐγκαταλιπούσα τὰς δειλὰς ἐκείνας, ἵνα ἀναλάβωσιν ἐκ τοῦ φόβου των καὶ παραπονῶνται διὰ τὴν γενομένην αὐταῖς ἐπίπληξιν, ἐπορεύθη εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, ὅπου, ἀφοῦ περιεφέρθη μικρὸν, συνήντησε τὴν Γισμόνδην, ἣτις, βεβουθισμένη εἰς τὰς περὶ τῶν τελευταίων συμβάντων σκέψεις της, δὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτήν, ἢ ἀφοῦ τρεῖς ὀνόμαστί τὴν ἐκάλεσεν.

Ἠρώτησε δὲ αὐτὴν περὶ τῆς Ἰόλης, καί, βλέπουσα τὴν λύπην της, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν· ἀφοῦ δὲ τὴν ἔμαθε, παρηγόρησε τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα. . . εἶτα μετ' αὐτῆς ἐπορεύθησαν εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἰόλης.

Πλησιάζασα εἰς τὴν μεγάλην θύραν, τὴν ἀγούσαν ἐκτὸς τοῦ κήπου, εἶδον γυναῖκα ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ἔδραμον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀμέσως.

Αἰώνιε Θεέ! ἀνεγνώρισαν τὴν Ἰόλην, ἐγκαταλελειμμένην ἐκεῖ.

Ἡ Ἑλένη, ἰδοῦσα ἐσχισμένην τὴν ἐσθῆτά της καὶ αἵματι βεβαμμένην, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο νεκρὰ καὶ ἐν φοικῶδει ἀγωνία ἐρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἔθεσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἵνα πεισθῇ ἂν ἔπαλλε. . . καὶ πράγματι, καίπερ ἀσθενέστατα, ἔπαλλεν ἔτι.

Τότε παρετήρησε τὴν πληγὴν, καί, πεισθεῖσα ὅτι ἦτο ἐλαφρά, εἶπε στεναζούσα :

— Γισμόνδη, τρέξε εἰς τὴν πηγὴν καὶ φέρε ὀλίγον ὕδωρ.

Ἡ Γισμόνδη ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἑλένη, καθήσασα ἐπὶ τῶν χόρτων, ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν θυγατέρα της, ἠνέφξε τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, βλέπουσα αὐτὴν μετ' οἴκτου.

Ἡ Ἰόλη εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὁμοῦς ἦτο ὠραία.

Ἡ σελήνη περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ συνεσταλμένου φωτός καὶ ἐφαίνετο χαίρουσα, διότι ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ εὐγενὲς ὅσον καὶ ἡ ἀκτίς της.

— Πτωχὴ θύγατερ! ἔλεγε μετὰ λυγ-

μῶν ἡ βασίλισσα. Καὶ ὅτε τὰ δάκρυα, πληρώσαντα τοὺς ὀφθαλμούς της, δὲν ἐπέτρεπον αὐτῇ νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ἀνύψωσεν αὐτοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε :

— Δέχθητι, Κύριε, τὴν θυσίαν ταύτην τῶν δακρῶν. Προέρχεται ἐκ ψυχῆς βαθύτατα τεθλιμμένης. ὦ! ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς δυστυχοῦς ταύτης κόρης δὲν ἔλαβα πλέον καλόν. . . Πτωχὴ Ἰόλη! ἐγεννήθη πράγματι ἐν τῇ δυστυχίᾳ. . . Ἄλλὰ! . . . Θεὲ παντοδύναμε! ἂν δὲν ἀγνοῆς τί στοιχίζει εἰς μίαν μητέρα νὰ βλέπῃ τὰς παρειαὶς ταύτας. ἐπὶ τῶν ὀπιῶν δὲν ἤνοιξαν ἀκόμη τὰ ῥόδα τῆς νεότητος, ἀφῆνος ὠχρὰς, καὶ τὸ σῶμα τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐφθασεν ἔτι εἰς ὄλην αὐτοῦ τὴν ἀνάπτυξιν, ἀποσυντιθέμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὴ μὲ βρασανίζης οὕτω. . .

Πτωχὴ ἀθῶα! Ἡ ψυχὴ της ἀγνοεῖ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ὁμοῦς βοεραὶς τιμωρίαν τὴν ταράττει, ἀπόκρυφος βασάνος δηλητηριάζει τὴν ζωὴν της, τὴν ὁποίαν οὔτε ν' ἀποσοβῆσῃ, οὔτε νὰ γνωρίσῃ δύναται, διότι ὁ Θεὸς εἶναι μυστηριώδης καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς βασάνοις, ἄς ἀποστέλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἀγαθότης αὐτὴ νὰ συναθροίσῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάσας τὰς θυέλλας τοῦ χειμῶνος, ὅπως καταβάλλῃ ἀνθύλλιον μόλις φανέν ἐν τῷ λειμῶνι; Ἰδικαί σου εἶναι αἱ σάρκες αὐταί. Ἰδικὴ σου ἡ ψυχὴ αὐτὴ. . . ἀλλὰ μὴ ἐδημιουργήσας ὅπως χαίρης τὸ ἀπαίσιον δικαίωμα τῆς καταστροφῆς; . . . Λάβε αὐτήν, ἂν θέλῃς. . . Ἄλλ' οἴμοι! μὴ τὴν υποβάλλῃς εἰς τόσον σκληρὰς δοκιμασίας. . . Ἑλένη! ταλαίπωρος βασίλισσα! ἐτόλμησες νὰ παραπονεθῆς κατὰ τοῦ Αἰωνίου; . . . Ἐγώ; . . . Κύριε, τὰ βασάνά μου εἶναι μεγάλα. . . συγχώρησόν μοι! . . . Ἡ θλίψις τυφλῶνει τὸν νοῦν. Συγχώρησον μητέρα, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ χαρὰς θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν της, ὅπως μὴ κλαίῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων της.

Ἐν τούτοις, ἡ Γισμόνδη ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς πηγῆς, φέρουσα ὕδωρ ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς, οὐτινος ὁμοῦς, ἕνεκα τῆς σπουδῆς, μόλις ὀλίγα σταγόνες ἔμενον.

Καὶ ὁμοῦς αὐταί, ριφθεῖσαι ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἰόλης, ἤρκεσαν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡνέφξεν ἡ κόρη βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ στεναζούσα ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶμαι;

— Ἐπὶ τῆς γαστέρας τῆς μητρὸς σου.

— ὦ! εἴθε νὰ μὴ εἶχον ἐξέλθῃ ποτὲ αὐτῆς.

— Τί; ἀπαρνεῖσαι τὴν γαστέρα, ἡ ὁποία σὲ ἔφερε. . . τὰ στήθη τὰ ὁποῖα σὲ ἐθήλασαν; . . . Παναγία παρθένη! καὶ τοῦτο ἀκόμη ἐπεφύλασεν ἡ τύχη εἰς τὴν βασίλισσαν Ἑλένην; . . . Ἄ! αἱ θλίψεις εἶναι μεγαλείτεροι τῆς ὑπομονῆς μου. . .

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ ἀνασσα ἄρισε τὴν θυγατέρα της καὶ θρηνοῦσα ἐν ἀπελπισίᾳ ἔπεσε γαμαί.

— Γισμόνδη! εἶπε τότε ἡ Ἰόλη πρὸς τὴν νεάνίδα, ἣτις μόνη εἶχε μείνῃ ὑπο-

στηριζουσα αὐτήν! . . . διατί με ἄφισεν ἡ μήτηρ μου; Ἐγένετο ἴσως δι' αὐτήν μέγα βάρος τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς τῆς; . . . Ἄ! . . . εἶμαι βάρος εἰς πάντας . . . εἰς ἐμέ αὐτήν ἀκόμη! . . . Ποῖος κλαίει; . . . Γισμὸνδῃ, εἰπέ μοι, ποῖος κλαίει;

— Ἡ μήτηρ σας.

— Καὶ διατί;

— Διότι νῦχῆθητε νὰ μὴ εἴχετε αὐτὴν μητέρα.

— Εἶπον τοιοῦτό τι; . . . ἐγώ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰόλη, καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως ἐπανάφερεν εἰς τὰς παρειάς τῆς τὸ πορφυροῦν χρῶμα . . . Δυστυχῆς ἐγώ! . . . Ὡ! ἡ ἀρίστη τῶν μητέρων! μὴ θρηνητε δι' ὅσα εἶπον. Ἀλλὰ θρηνεῖτε μᾶλλον διὰ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον με ἐξηνάγκασε νὰ τὰ εἰπῶ . . . Βεβαίως ἡ καρδιά μου δὲν τὰ συμεριζέται . . . ἀλλὰ μία ἀγρία δύναμις συνταράσσει τὰ τε ὄστα καὶ τὸ αἷμά μου . . . Σὰς ἀγαπῶ, μητέρα μου . . . Σὰς ἀγαπῶ, καθὼς με ἀγαπᾶτε . . . Εἰπέτε ποῖαν ἀπόδειξιν θέλετε νὰ σὰς δώσω περὶ τούτου; τί θέλετε νὰ πράξω; καὶ ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἀλγεινὸν θὰ τὸ πράξω προθύμως δι' ἀγάπην σας. Δὲν σὰς προσφέρω τὴν ζωὴν μου, διότι ἡ ἀφαίρεσις αὐτῆς θὰ ἦτο ἡ μεγίστη τῶν εὐεργεσιῶν, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ κάμωσιν εἰς ἐμέ. . . Ἀλλὰ μὴ κλαίετε ἐξ αἰτίας μου . . . Παύσατε, ἢ ἀποθνήσκω ἐκ τῆς λύπης εἰς τοὺς πόδας σας.

— Ἴδού, εἶμαι παιδρά, Ἰόλη, εἶπεν ἡ βασίλισσα, ἐναγκαλισθεῖσα καὶ ἀσπασθεῖσα θερμῶς τὴν θυγατέρα τῆς. . . Ἀλλὰ σύ . . . ἔλα . . . παῦσε πλέον νὰ μὰς προξενῆς τόσῃ λύπῃν . . . Ὁμίλει . . . εἰπέ μοι: τί τόσον σκληρῶς σὲ βασανίζει; . . . Ἀπόθες ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστικόν σου . . . ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μητρός σου, ἡ ὁποία θὰ εἶδιδε τὴν ζωὴν τῆς ἴνα σὲ ἴδῃ εὐτυχῆ . . . Ἡ ἀδελφὴ σου εἶναι ἤδη . . . καὶ ὅταν καὶ σὺ θὰ ἦσαι, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου θὰ ἦναι εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς μου.

— Ἡ Κωνσταντία, ἀπήντησεν ἡ Ἰόλη μετὰ τόνου ἐπιστήμου, εἶναι καὶ θὰ ἦναι ἐπὶ μακρὸν εὐτυχῆς. Ὁ Θεὸς νῦδόκησε νὰ χωρίσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς θυγατρὸς τῆς Βεατρίκης τῆς Σαβαυδίας, ἀπὸ τῆς ὑπὸ θέσεως τῆς θυγατρὸς τῆς Ἑλένης τῆς Ἡπειροῦ. Ἐπ' ἐμοῦ . . . ἐφ' ἡμῶν βαρύνει ἀπαισία Μοῖρα. Θὰ ἀποθάνωμεν ἀθρήνητοι . . . θὰ μείνωμεν ἄταφοι . . . ἀντικείμενον οἴκτου, φθόνου καὶ θηριωδίας . . . Διατί, μητέρα μου, μοχθεῖτε, ἀναζητοῦσα ἐν τῷ πνεύματί μου τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως; . . . Ἀνυψώσατε τοὺς ὀφθαλμούς . . . ἡ αἰτία τῆς ἀπογνώσεώς μου ἀκτινοβολεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἡ Ἑλένη ἀνυψώσατε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν, ἢ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε, τὸν κομήτην ἐπισείοντα τὰς ἀκτῖνάς του.

Δὲν ὑπέμεινε τὴν θεὰν ἐκείνην, ἀλλὰ ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμούς ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχιόνος τὴν Ἰόλην καὶ τεθλιμμένη καὶ ἄφωνος ἔλαβε τὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἄγουσαν. Ἡκολούθει δ' αὐτὰς ἡ Γισμὸνδῃ,

ψιθυρίζουσα δέησίν τινα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν δεσποινῶν αὐτῆς.

Δ'

Ψυχὴ μου, τί φοβᾶσαι; τί τρομάζεις; Εἰς τὴν ἐκδικησί σου βάλε ὅλη τὴ δύναμι ὑπῶχθαι, Κάμε πρᾶγμα Πρώτῃ φορᾷ ν' ἀκούεται ἰς τὸν κόσμον: Νὰν τὸ μισαίει ἡ γενεὰ ἐτούτη, Κ' ἐκείνη ὁποῦ θάρρη νὰ μὴ δῖνη Πίστι πῶς ἐσυνέδηκε σὰν λέγε . . . Εἶναι ἄθνα τὰ παιδιὰ; Ἄς ἦναι! . . . Πάντοτε τοῦ προδότη παιδιὰ εἶναι . . .

(ORBECHE, ἀρχαία τραγωδία)

Ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ τοῦ φρουρίου τοῦ κόμητος τῆς Καζέρτας, ἦτο μεμονωμένη μικρὰ αἶθουσα, ὅπου οὐδεὶς, ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο, ἐτόλμα νὰ εἰσδύσῃ.

Οἱ ὑπηρεταί, ὅτε τὴν νύκτα παρουσιάζετο ἀνάγκη, ἕνεκα ὑπηρεσίας, νὰ διέλθωσιν ἐκεῖθεν, ἐξέλεγον διὰ κλήρου ἐκεῖνον, ὅστις ὤφειλε νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην. Οὐδεὶς δ' ἤκουε τὸ ὄνομά του ἐξερχόμενον τῆς κληρωτίδος, χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ.

Καίπερ δ' ἐπεκαλεῖτο τὸν προστάτην αὐτοῦ Ἄγιον καὶ ἐποίει τὸ ἄγιον τοῦ Σταυροῦ σημεῖον, μετέβαινε πάντοτε πεφοβισμένος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, κατεσπυμένως, ψιθυρίζων ἐξορκισμούς.

Τοῦτο δὲν συνέβαινε βεβαίως ἀνεῦ ἰσχυροῦ λόγου, διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐκεῖ διεπράχθη φοβερώτατον ἔγκλημα, συχνάκις δὲ ἠκούοντο κλαυθμοὶ, ὀλολυγμοὶ καὶ ἀπελπιστικαὶ κραυγαί.

Ἐπῆρχον μάλιστα ὑπηρεταί, ὅτινες ὤμνουν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι εἶδον φάντασμα γυναικός, φέρον ἐγχειριδίον ἐμπεπηγμένον ἐν τῷ στήθει, ἀφ' οὗ ἀνέβλυζεν ἄφθονον αἷμα, — ὅπερ ἤρχετο πρὸς αὐτούς, λέγον μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς . . .

— «Τὸ τέκνον μου; Τὸ τέκνον μου; . . .»

Οὕτως εἰς τὴν φυσικὴν φρίκην τοῦ τόπου, προσετίθεντο καὶ οἱ χιμαιρικοὶ φόβοι ἀνθρώπων δεισιδαιμόνων καὶ ἀμαθῶν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης ἐκείνης εἶχε μῆκος μόλις ὑπερβαῖνον τὰ δέκα βήματα, τὸ αὐτὸ δὲ ὕψος καὶ πλάτος ὁ σχήματος ἀκριβῶς κυβικοῦ.

Οἱ τοῖχοι αὐτῆς, ἡ ὀροφὴ καὶ τὸ δάπεδον ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ μέλανος ὑφάσματος.

Οὐδὲν ἐπιπλον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ οὔτε ἔδραι, οὔτε τράπεζα, οὔτε ἄλλο τι. Εἰς μόνον λαμπτήρ, περιτετυλιγμένος εἰς μέλαν ὑφασμα, ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, φωτίζων αὐτὴν πενθίμως.

Οὐδὲν ἔχνος ἐξώστου ἐφαίνετο. Εἰς τὸν τοῖχον ἦτο εἰκονοστάσιον, ὁμοιον καθ' ὅλα πρὸς τὰ σήμερον γενικῶς καλούμενα γοτθικά: καὶ τοῦτο μέλαν. Ἄν ἦτο ὁμοῦς ἐκ μαρμάρου ἢ ἐκ ξύλου δὲν ἀναφέρουσιν οἱ χρονογράφοι. Ἀλλ' ἂν εἶχε γοτθικοῦ εἰκονοστασίου τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐξέχουσαν τράπεζαν, στηριζομένην ἐπὶ στηριγμάτων μετὰ γλυφῶν, ὀφειδεῖς κίονας λίαν λεπτοῦς, ἐναντίον ὧν τῶν κανόνων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ μέτωπον λήγον εἰς

ὄξειαν γωνίαν μετὰ διαφόρων κοσμημάτων, ἀνεῦ πλαισίου ἢ ἄλλου συνδέσμου ἐπὶ τῶν κιονοκράνων, οὐδὲν περιεῖχεν ὁμοῦς: οὔτε Ἄγιον, οὔτε Παναγίαν, ὡς ἔχουσι τὰ γοτθικά εἰκονοστάσια, καὶ σήμερον ἔτι.

Ἡ ὄψις τῆς αἰθούσης ταύτης ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο προωρισμένη ἀντὶ εὐκτηρίου, καὶ περ δὲν διεκρίνετο εἰς ποῖον ἄγιον ἦτο ἀφιερωμένη.

Ἐκεῖ, πλησίον εἰς τὸ εἰκονοστάσιον, ἴστατο ἀνὴρ, ἀναστήματος ὑψηλοτέρου τοῦ κοινού, φέρων μανδύαν ἐκ μέλανος ἐριούχου, ἐζωσμένον σφιγκτὰ κατὰ τὴν ὀσφύν.

Ἡ μορφή του . . . ὦ! . . . ἡ μορφή του . . . ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ ἴδων αὐτὸν ἀπαξ δι' οὐδὲν ἄλλο θὰ ἰκέτετε τὸν Θεόν, ἢ ἐν τῇ εὐσπλαγγίᾳ αὐτοῦ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς μνήμης του τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο.

Τὸ ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ συνταράσσον τοὺς ἀνθρώπους συναίσθημα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῇ διὰ λόγων, ἢ ἂν παρομοιάσωμεν αὐτὸ πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τῶν ὑδάτων κρεμαμένου ἀνθρώπου ἡ ἀγρία ὀρυγὴ τοῦ θηρίου τῶν θαλασσῶν.

Τὰ χρώματα τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ φόβου ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Αἱ παρεαὶ του ἦσαν κάτισχνοι. Τὰ χεῖλη του ἐξωδημένα καὶ ἐρυθρά. Οὐδεὶς σπινθὴρ ζωῆς ἠκτινοβόλοι εἰς τὰ κοίλα αὐτοῦ, θολὰ, ἀτενῆ καὶ παγερὰ ὄμματα, τὰ ὁποῖα — Ἄγγελοι τοῦ Παραδείσου! — ἐφαίνοντο ὄμματα βρυκόλακος.

Ἡ ἀκίνησις του καὶ ἡ χαλάρωσις τῶν μελῶν του παρίσταν αὐτὸν νεκρὸν, προσηλωμένον οὕτως ὀρθιον εἰς τὸν τοῖχον, ὅπως, διὰ τοῦ τόσον φοβεροῦ θεάματος, φέρῃ εἰς μετάνοιαν οἰονδήποτε ἤθελε πορευθῆ νὰ προσευχηθῇ ἐκεῖ. Ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ζῶν, ἐκ τῆς βαρείας ἀναπνοῆς καὶ τῆς ἀγωνιώδους φρικιάσεως τοῦ ἀνω αὐτοῦ χεῖλους.

Ἄφοῦ ἐπὶ πολὺ ἔστη ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ, οὐδὲν σημεῖον δίδων ζωῆς, ἤρξατο νὰ περιπατῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ: ἀλλ' ἡ ψυχὴ του, βεθυθισμένη εἰς ἄλλας σκέψεις, δὲν διηύθυνε τὰς κινήσεις του.

Τὸ σῶμά του ἦτο οἶον περιεγράψαμεν αὐτὸ ἄνωθι, πλὴν τῆς κινήσεως. Τὰ βήματά του ὁμοῦς ἦσαν ὅλως ἄσκοπα.

Καὶ ὅτε μὲν ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν τοῖχον, ἄχρις οὐ προσκρούων ἐπ' αὐτοῦ ὀπισθοχῶρει: ὅτε δὲ, φθάσας ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐκλίνε δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ συχνάκις μάλιστα ἐστρέφετο κυκλοειδῶς.

Εἶδον τὸν ὑπνοβάτην, εἶδον τὸν μανιακόν, ἀλλ' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν φρίκην, ἣν ἐνέπνεεν ἐκεῖνος.

Τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων πάντοτε προσηλωμένους εἰς τὴν ὀροφὴν, ἐστράφη αἰφνης πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, ψηλαφῶν δὲ ἐπὶ τοῦ τοίχου κατῶρθωσε νὰ εὕρῃ κομβίον μόλις ὄρατόν, ὅπερ ἐπίεσε, καὶ ἀμέσως ἐφάνη ὀπή, ἐξ ἧς ἔσυρε μέλαιναν θήκην, ἀργύρῳ κεκοσμημένην: εἶτα ἐξήγαγε τοῦ

θυλακίου του κλειδίου, και διὰ χειρὸς εἰ πέρ ποτε ἄλλοτε τρεμούσης, ἀφοῦ ἐμόχθησε πολὺ ἵνα εὕρῃ τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ, ἠνέφξε τὴν θήκην καὶ ἐφάνη ἐν αὐτῇ ἀνθρώπινον κρανίον καθαρῶτατον, λίαν ἐπιμελῶς διατηρούμενον.

Ἐλαβε τὸ κρανίον ἐκεῖνο ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶ, καὶ θέσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ εἰκονοστασίου ἐγονυπέτησε, κτυπήσας ὀρμητικῶς τὰ γόνατα, ἐνώπιόν του, ἔχων πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡσεὶ προσευχόμενος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀλίκη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν κόμητα, ὅστις τὴν ἤκουε μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἀφοῦ ἐσιώπησεν, ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγερθεὶς ἠμηνέωξε τὴν πρὸς τὰ δωμάτια τῆς σύζυγού του θύραν, παρετήρησεν ἔσωθεν, καὶ ἐπανερχόμενος πλησίον τῆς νεάνιδος.

— Ἡ κόμησσα δὲν ἔρχεται ἀκόμη, δεσποινίς, τῆ εἶπεν, ἐξακολουθήσατε νὰ μοὶ ὀμιλήτε περὶ αὐτῆς, εὐχαριστοῦμαι νὰ σὰς ἀκούω.

— Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, κύριε κόμη, νὰ προσθέσω· σὰς ἐξέφρασα πόσον βαθεῖα εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρὺ, ἡ ὁποία μ' ἐθέσκει ὡς τέκνον τῆς, καὶ πρὸς τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἡ ὁποία μεγάλως τὴν ἐβούθει πρὸς τοῦτο. Ἡ ζωὴ μου διήλθε μετὰ τῶν δύο προστατίδων μου καὶ συγκεφαλαιούται εἰς τὰς λέξεις αὐτάς: «Εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη».

— Δὲν ἐγνωρίσατε τοὺς γονεῖς σας; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ὅχι! τὸ ὄνομα τῆς μητρός, τὸ μετὰ τὴν τρυφερότητος προφερόμενον, δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ τὸ δώσω εἰς καμμίαν. Ὅταν ἤμην μικρὰ, ἔκραζον τὴν κυρίαν Φρουασὺ: ἀγαπητὴ μου μητερίτσα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀλλ' ἀργότερα, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς, ἡ κυρία Ὠβρὺ μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἔφρασις αὕτη ἦτο ἀνάρμοστος, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποφεύγω. Ἐλυπήθην μεγάλως κατὰ τὴν ἡμέραν ποῦ ἠναγκάσθη νὰ λέγω τὴν κυρίαν Φρουασὺ ἀπλῶς κυρίαν! Πρῶτην τότε φορὰν ἠσθάνθη τὴν στέρησιν τῆς μητρός καὶ ἠννόησα πόσον δυστυχεῖς εἶνε αἱ ὀρφαναί.

— Ἐὰν δὲν ἐγνωρίσατε τοὺς γονεῖς σας, ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ἤξεύρετε τοῦλάχιστον ποιοὶ ἦσαν;

— Ὅχι, κύριε κόμη.

— Οὔτε τὸ ὄνομά των;

— Οὔτε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλλ' ἡ κυρία Ὠβρὺ βεβαίως θὰ τὸ γνωρίζῃ.

— Τὴν ἠρώτησα πρὸ ὀλίγου, διότι ἐνδιαφέρομαι διὰ σοβαρωτάτην ὑπόθεσιν, καὶ ἐκεῖνη δὲν μοὶ ἀπεκρίθη· ἀλλ' ἔχω μίαν τελευταίαν ἐλπίδα: τὴν κυρίαν Φρουασὺ, καὶ ἐὰν μὲ βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κύριε, τοῦτο προέρχεται ἐξ αἰτίας...

Ἐδίστασε καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρά της, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος:

— Δύνασθε ἐλευθέρως τὰ πάντα νὰ μοὶ ὁμολογήσετε, τέκνον μου, τῆ εἶπε· δὲν εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς προστατίδος σας; μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον, νομίζω, ὅτι ἔχω δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ἡ ὀρθὴ αὕτη παρατήρησις ἔπεισε τὴν Ἀλίκην, καὶ δὲν περιέμενε νὰ τὴν παρακαλέσῃ περισσότερο. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἤρχeto νὰ καθικετεύσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ὅπως τῆ εἶπη ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε τὸσον πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίζῃ.

— Πῶς! παρετήρησεν ὁ κόμης, ἐλπίζετε ὅτι ἡ σύζυγός μου γνωρίζει ὅ,τι σὰς ἐνδιαφέρει, ἀφ' οὗ ἡ κυρία Ὠβρὺ τὸ ἀγνοεῖ;

Ἡ νεανίς προσέθεσεν ὅτι ἡ κυρία Φρουασὺ τὴν ἐγνωρίζε πολὺ πρότερον τῆς κυρίας Ὠβρὺ, καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ κόμης τὴν παρετήρει μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ὑποθέσασα δὲ ὅτι ἀμφέβαλλε δι' ὅσα ἔλεγε, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν πείσῃ, προσέθηκε:

— Ἐνθυμοῦμαι τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἔμπροσθεν τῆς μικρᾶς παιδικῆς μου κλίνης, πολὺν καιρὸν πρὶν γνωρίσω τὴν κυρίαν Ὠβρὺ ἢ τὸν σύζυγόν σας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν μ' ἀφῆκε σχεδὸν ποτέ, τὸ περισσότερο διάστημα τῆς ἡμέρας διήρχeto πλησίον μου.

— Παρῆλθον ἔκτοτε δέκα πέντε ἔτη, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ κόμης προσπαθῶν νὰ ὀμιλῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἀταράχως.

— Σχεδόν, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη.

Ὁ κύριος Φρουασὺ, ὅστις ἴστατο ὀρθίως πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἐκάθισε παρὰ τὴν νεάν καὶ τῆ εἶπε μὲ τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν:

— Ἐξακολουθήσατε, δεσποινίς, ἐξακολουθήσατε.

Ἡ Ἀλίκη, ὡς γνωρίζομεν, εἶχε ζήσει μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης μετὰ τῶν δύο γυναικῶν. Βλέπουσα ὅμως μετὰ πόσης συμπαιθείας ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ὁ κόμης τῆ εἶπε:

— Ἐνθυμουμένη ταῦτα σκέπτομαι, ὅτι ἡ μήτηρ μου, ἠναγκασμένη ἴσως νὰ μ' ἀποχωρισθῇ ἢ εὐρισκομένη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς, μὲ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἡ ὁποία ἀργότερον μὲ συνέστησε εἰς τὴν κυρίαν Ὠβρὺ.

— Καθ' ἣν ἐποχὴν δηλαδὴ ἐπέστρεφον εἰς Γαλλίαν, ἐψιθύρισε ὁ κόμης.

— Τί εἶπατε, κύριε;

— Εἶπον, δεσποινίς, ὅτι πράγματι, ἐὰν αἱ ἀναμνήσεις σας δὲν σας ἀπατώσι...

— Ἡ κυρία Φρουασὺ θὰ γνωρίζῃ τὰ τῆς γεννήσεώς μου, ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῇ νὰ μοὶ τὰ φανερώσῃ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω· καὶ ἐὰν ἡ παρέμβασίς μου δύναται νὰ σας ὠφελήσῃ, εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ πράξω.

Ἡ Ἀλίκη ἠὺχαρίσκει τὸν κόμητα, ὅταν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεψῆθη ἀποτόμως καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ἐμμα. Ἰδοῦσα τὴν Ἀλίκην, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκπληξίν της. Τοῦτο δὲν διέλαθε τὸν κύριον Φρουασὺ. Κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀλίκην καὶ τὴν ἠρώτησε, διὰ φωνῆς προδιδοῦσης ἀγανάκτησιν, πῶς εὐρίσκετο μόνη εἰς Παρισίους, ἀνευ τῆς κυρίας Ὠβρὺ. Ἡ Ἀλίκη, ταραχθεῖσα, ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ· ὁ κόμης τότε ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ τῆ εἶπε:

— Ἡ δεσποινίς ἐπιθυμεῖ νὰ σας ὀμιλήσῃ διὰ σπουδαιότατα πράγματα, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Ὠβρὺ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἔλθῃ μόνη της πρὸς συνάντησίν σας.

— Δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ σας δυσαρεστήσω, προσέθεσε μετὰ συστολῆς ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν δυσηρεστήσατε τὴν σύζυγόν μου, ἔσπευσε νὰ εἶπη ὁ κόμης, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἐμμαν: μὴ ἐκπλήττεσθε, διότι παρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην, προσέθεσεν, ἡ δεσποινίς μοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἐνώσω τὰς παρακλήσεις μου μετὰ τῶν ἰδικῶν της, ὅπως ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην.

— Ἐὰν ὅ,τι θέλῃ νὰ μάθῃ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, παρετήρησεν ἡ κόμησσα, ἡ παρέμβασίς σας εἶναι ὅλως ἀνωφελής.

Ὁ κύριος Φρουασὺ τὴν παρετήρησεν ἀσκαρδαμικτῶς καὶ ἐπανελάβε δι' ἐντόνου φωνῆς:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρέμβω κ' ἐγώ.

Ἡ Ἐμμα παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ἐννοήσασα δὲ τὴν σπουδαιότητα τῶν λόγων ἐκείνων, ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀλίκην, καὶ τῆ εἶπε μετὰ θλίψεως:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, τέκνον μου;

— Πρόκειται, κυρία, ἐπανελάβειν ἡ νεανίς περὶ μιᾶς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ὠβρὺ πρὸ ὀλίγου ἔλαβε.

— Ποίας;

— Νὰ ἐγκαταλείψωμεν δηλαδὴ τοὺς Παρισίους, καὶ σήμερον μάλιστα.

— Διὰ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸν κύριον Ρίβες, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐπανίδετε, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε, κυρία, ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος νεανίς.

— Ἐγὼ συνεβούλευσα τὴν κυρίαν Ὠβρὺ νὰ τὸ πράξῃ.

— Ὑμεῖς, κυρία! ὑμεῖς! Ἀλλὰ τότε ποῖος θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ὑπερασπίσω τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν ζωὴν μου;

— Τί ἐννοεῖτε μὲ αὐτά;

— Ὡ! μ' ἐννοεῖτε κάλλιστα, κυρία, δὲν σας ἐξομολογήθην τὰ πάντα;

— Ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν εἶνε σοβαρός.

— Δὲν εἰξεύρω, ἐψιθύρισε ἡ νεανίς, οἱ

ὄφθαλμοὶ τῆς ὁποίας ἐπληρώθησαν δακρύων, ἀλλὰ πάσῳ φοβερά, συλλογιζομένη ὅτι θὰ μὲ ἀναγκάσωσι ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτοῦ.

— Τί ἐλπίζετε; εἶπεν ἡ κυρία Φρουασὺ δι' ἀποτόμου σχεδὸν τρόπου, ὅπως κρύψη τὴν κατέχουσαν αὐτὴν συγκίνησιν. Εἶνε ἀδύνατον, τέκνον μου, νὰ συζευχθῆς τὸν κύριον Ρίβες.

— Ἀδύνατον! διατί, κυρία; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς Ἀλίκη καὶ ἐκάστη τῶν λέξεών της, ἃς συνέλεγεν ἀπλήστως ὁ κ. Φρουασὺ, ἐπλήγωνε βαθέως τὴν κόμησάν. Μάτην ἐρωτῶ τὴν κυρίαν Ὤδρῦ, ἀρνείται νὰ μοὶ ἀποκριθῆ. Ὅθ' ἦσθε ὁμοίως καὶ ὑμεῖς ἄκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις μου; Εἶναι ὅμως δίκαιον νὰ μοὶ εἴπητε διὰ ποῖον σκοπὸν μὲ καταδικάζετε εἰς αὐτὴν τὴν θλίψιν· ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἀνάξιος δι' ἐμέ! Ἴσως ἐμὲ θεωρεῖτε ἀναξίαν ἐκεῖνου. Ἡ γέννησίς μου ἄρα γε εἶνε ἐμπόδιον μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐκεῖνου; Ἄς μὲ τὸ εἴπωσι τότε! Κυρία μου, προσφιλῆς μου κυρία, σὰς καθικετεύω, εἰπέτε, ὑπάρχει μυστήριον εἰς τὴν γέννησίν μου;

Ἐσιώπησε καὶ ἔνευσε κάτω. Ἡ Ἐμμα ἐψιθύρισε: «Μὲ καταστρέφει, ἡ δυστυχὴς!»

Καὶ ὁποία σκληρὰ σύμπτωσις! Τὰ προσφιλῆ αὐτῆ πρόσωπα ἦσαν πλησίον της βασιανίζοντα αὐτὴν διὰ τοῦ φοβερωτέρου τρόπου. Ὁ σύζυγός της προσῆλθεν εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος.

— Πρέπει ν' ἀποκριθῆτε εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νέας, τῆ εἶπε. Ἀφοῦ φροντίζετε περὶ αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσῃ, τίνι τρόπῳ φροντίζετε διὰ τὸ μέλλον της.

Ἡ κόμησσα, μὴ ἀπωλέσασα τὴν ψυχραιμίαν της, ἔκαμε νέαν ἀπόπειραν.

— Δὲν γνωρίζω, ἀνέκραξε τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον μ' ἐρωτᾷ.

— Ὑστερον ἀφ' ὅ,τι μοὶ διηγήθη, ἀναμένουσα τὴν ἀφίξίν σας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸ γνωρίζετε, παρετήρησεν ὁ κόμης, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς τῆς σκηπῆς ταύτης, ἐφαίνετο ψυχραίμος ὡς ἀνακριτῆς.

Καὶ ἐνῶ οὗτος ἔλεγε ταῦτα, ἡ Ἀλίκη εἶχε λάθει τὰς χεῖρας τῆς Ἐmmas, ἃς ἐκάλυπτε διὰ δακρύων καὶ ἀσπασμῶν καὶ ἔλεγε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἰκετευτικῆς, σκληροτέρας ἴσως διὰ τὴν ταλαίπωρον κόμησάν τῆς φωνῆς τοῦ συζύγου της:

— Τὸ μυστικὸν αὐτό, κυρία, ὅσον λυπηρὸν καὶ ἂν ἦνε, μὴ διστάσετε νὰ μοὶ τὸ φανερώσετε. Πρέπει νὰ ἤξεύρω πλέον τί μὲ περιμένει. . . Δὲν εἶμαι τῶρα παιδίον. . . Συλλογιζομαι, πάσῳ, ἀγαπῶ! Ἔχω τὸ δικαίωμα, καὶ προσπαθῶ νὰ γίνω εὐτυχῆς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ νέαι. Ἐὰν δὲ ἦνε τυχερὸν νὰ μὴ εὐτυχῆσω ποτέ, ἔχω τότε πάλιν τὸ δικαίωμα ν' ἀποθάνω.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἐμμα καὶ λησμονήσασα τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου της, ὅστις διὰ τοῦ βλέμματός διαρκῶς παρηκολούθει αὐτὴν, περιεπτύχθη τρυφερῶς τὴν Ἀλίκην καὶ ἀνέκραξεν:

— Ν' ἀποθάνης! Ν' ἀποθάνης! Δὲν τὸ ἐπιθυμῶ!

Ὁ κύριος Φρουασὺ προὔχωρησε πρὸς τὴν κόμησάν, ἀπέσπασε τῶν βραχιόνων της τὴν Ἀλίκην, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὸν τόνον:

— Ἀλλὰ τί κάμνετε, κυρία, οἱ ὑπηρέται σὰς παρατηροῦσι.

Καὶ ὁ κόμης ἐδείκνυε τὴν πρὸς τὸ βάθος θύραν, ἐξ ἧς ἐνεφανίσθη θαλαμηπόλος τις ἐπιφορτισμένος νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ὅτι ἡ κυρία Ὤδρῦ ἐπεθύμει νὰ τῆ ὁμιλήσῃ. Πράγματι, ἐπειδὴ ἡ κυρία Ὤδρῦ εἶχεν ὁμιλήσει ὀλίγον τραχέως πρὸς τὴν Ἀλίκην, μὴ βλέπουσα δ' ἐπὶ ὄραν ἤδη τὴν προστατευομένην της, ἐταράχθη ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας της, καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Μὴ εὐρούσα δὲ αὐτὴν ἐκεῖ, ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ νέα θὰ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσσης καὶ ἔσπευσε ἐκεῖ. Δυστυχῶς ἦτο πλέον ἄργά.

Ὁ κόμης, προσποιούμενος ἀταραξίαν, ἀφ' ἧς ὅμως ἀπέχετο πολὺ, εἶπεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἀλίκην πλησίον τῆς κυρίας Ὤδρῦ, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ν' ἀναμείνῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἥτις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς συνάντησίν της. Ἐπανακλεισθείσης δὲ τῆς θύρας, προὔχωρησε πρὸς τὴν σύζυγόν του. τῆ ἔνευσε νὰ καθῆσῃ καὶ πλησιάσας αὐτὴν,

— Τώρα, εὐαρεστήθητε νὰ ὁμιλήσετε, τῆ εἶπεν.

Γ'

— Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε; εἶπεν ἡ Ἐμμα, ἥς ἡ φωνὴ ἦτο ἐντελῶς ἐξησθενημένη, μετὰ τόσας συγκινήσεις!

— Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἐπανελάβην ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ ἀπαιτῶ νὰ μοὶ τὴν ὁμολογήσῃς.

Χειρονομία τῆς κομῆσσης ἔπεισε τὸν κύριον Φρουασὺ, ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ ν' ἀπαντήσῃ.

— Διατί δεικνύετε τόσον ἔκτακτον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Ἡ Ἐμμα ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Ὤδρῦ ἐκ μικρῆς ἡλικίας, καὶ ὅτι, μεταβαίνουσα συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν της, συνείθισε, χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ν' ἀγαπᾷ τὴν υἱοθετηθεῖσαν παρ' ἐκεῖνης νέαν.

Ἐκ τῶν λόγων ὅμως τῆς νέας ὁ κύριος Φρουασὺ εἶχε πληροφορηθῆ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ παρετήρησεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι αὐτὴ ἀπ' ἐναντίας εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν κυρίαν Ὤδρῦ τὴν Ἀλίκην, καὶ τὴν παρεκάλεσε διὰ τρόπου εἰρωνικοῦ νὰ ἐξεύρῃ ἄλλην αἰτίαν.

— Ἦμην φίλη τῆς μητρὸς τῆς Ἀλίκης, εἶπε τότε ἡ Ἐμμα, καὶ ἀποθνήσκουσα μοὶ ἐνεπιστεύθη τὴν κόρην της, ἐγὼ δὲ ὠρκίσθημι ὅτι θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς.

Τότε ὁ κόμης, οὐτινος καθίστα ζωηροτέρων τὴν ἐπιθυμίαν ἢ ἀπελπιστικῆ αὐτῆ ἀρνήσις, ὅπως μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἠρώτησε κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἐχρονολογεῖτο ἡ

σχέσις αὐτῆ, περὶ τῆς ὁποίας πρώτην φοράν ἤδη ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος. Ἡ Ἐμμα ἀπεκρίθη, ὅτι χρονολογεῖται ἔτη τινὰ μετὰ τὸν γάμον της.

— Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου τῶν δύο ἐτῶν, δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ.

Ἡ κόμησσα ἠννόησεν ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἀμφέβαλλε πλέον. Ἐτήρησε νεκρικὴν σιγὴν καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὄφθαλμούς.

— Καὶ πῶς ὠνομάζετο ἡ φίλη σας ἐκεῖνη; ἐπανελάβην ὁ κόμης.

— Πῶς ὠνομάζετο; εἶπεν ἡ Ἐμμα διὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς.

— Μάλιστα, ἐρωτῶ ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά της;

— Τί σὰς χρειάζεται τὸ ὄνομα;

— Τίποτε, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γνωρίζω.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω.

— Δύνασθε. . . ἀποκριθῆτε. . . τὸ ἀπαιτῶ!

Ἡ ὀργή του, ἥτις συνεκρατεῖτο πρὸ πολλοῦ, ἐξερράγη ἤδη. Ἦτο πελιδνός, ὡς καὶ ἡ κόμησσα, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, αἱ συσπώμεναι χεῖρές του ἠπειλοῦν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ συντρίψωσι τὸ ἔρεισμα τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο.

Ἡ Ἐμμα ἔντρομος ἀνέκραξεν:

— Δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον! Εἶσθε τόσον ἥσυχος συνήθως, καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας! . . .

— Σὰς τὸ εἶπον, ἐπανελάβην ἐκεῖνος, θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐὰν δὲν ἀπαντᾶτε τῶρα, ἀφοῦ ἤμεθα μόνοι, θὰ φανερώσω τὰς ὑποψίας, τὰς ὁποίας συνέλαβον, πρὸς τὴν Ἀλίκην.

Καὶ ἵνα μεγαλειότεραν βαρύτητα δώσῃ εἰς τοὺς λόγους του ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν, ἵνα κράξῃ τὴν νεάνίδα.

Ἡ Ἐμμα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του κραζούσα:

— ὦ! δὲν θὰ τὸ πράξετε, κύριε!

— Λοιπὸν θὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομα τῆς φίλης σας; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπιστρέφων.

— Ἀλλὰ. . .

— Τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτῆς. . . τῆς μητρὸς της.

— ὦ! πόσα ἀπαιτεῖτε!

— Ἀρνείσθε, εἶπεν οὗτος καὶ ἐβάδισεν ἐκ νέου πρὸς τὴν θύραν.

— Κύριε, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἐμμα ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ὁμιλήσατε.

— Ἀδύνατον.

— Τότε. . .

Καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, ἡ γυνὴ ἐκεῖνη. . . ἡ μήτηρ ἐκεῖνη. . . εἶμαι ἐγὼ! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ καὶ πλήρης αἰδοῦς καὶ θλίψεως ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν πρὸ τοῦ συζύγου της.

Ὁ κόμης ἐπὶ τέλους ἀνέπνευσε· ἔμαθεν ὅ,τι ἐπεθύμει. Ἡ νίκη αὐτῆ τῷ ἐστοίχισεν ἀκριβὰ, ἀλλ' ἦτο νικητῆς. Παρετήρησεν ἔτι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν κόμησσαν

μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργίλου βλέμματος· μετ' ὀλίγον ὁμως ἡ ὀργή του κατηνύσθη, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐξέφραζε θανάσιμον θλίψιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ τεσσαρακοντούτης, ὁ θεωρούμενος παρὰ πάντων τόσον ἀπαθής, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μικρὸν παιδίον.

Ἡ Ἔμμα ἔκλαιεν ἐπίσης, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν λυγμῶν της ἤκούοντο αἱ ἐξῆς φράσεις :

— Ἦμην μόλις δεκαεπταετής . . . καὶ μόνη εἰς Παρισίους . . . ἄνευ στηρίγματος . . . ἄνευ προστατοῦ . . . Εἶμαι πολὺ ἔνοχος, τὸ ἤξεύρω, τὸ σφάλμα μου εἶνε μεγάλο . . . ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀξία συγγνώμης ; Τὸ ἐξιλέωσα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον.

Ἀκούσας ἐκεῖνος τὰς τελευταίας λέξεις ἀνέκραξε μετὰ φοβερῆς ὀργῆς :

— Λέγετε ὅτι ἐξιλεύσατε τὸ σφάλμα σας ; Πῶς ; Τίνι τρόπῳ ; Ἀνεθρέψατε τὴν θυγατέρα σας, τὴν ἐβλέπατε καθημερινῶς, ἀπελαμβάνατε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρός, καὶ λέγετε ὅτι ἐξιλεύσατε τὸ σφάλμα σας ;

— Τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρός ! ἀπεκρίθη ἡ σύχος ἡ Ἔμμα, ἐγνώρισα τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν . . . ἐγὼ ; Ἐννοῶ εὐτυχὴ μητέρα ἐκείνην ἣτις κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν θυγατέρα της, ὅταν αὐτὴ εἶνε εἰσέτι μικρά. καὶ ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσῃ, νὰ κρατῇ ὑπερηφάνως αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός, νὰ εὐφραίνεται βλέπουσα τὴν θυγατέρα της θαυμαζομένην διὰ τὴν καλλονὴν της, νὰ τὴν βλέπῃ θριαμβεύουσαν παντοῦ, ν' ἀκούῃ τοὺς παλμούς της καρδίας της, νὰ ἐπιτύχῃ τέλος τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της ! Εὐτυχὴ μητέρα ἐννοῶ τὴν δυναμένην ν' ἀνακράξῃ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου : « Ἰδοὺ τὸ αἱμά μου, ἡ ὑπαρξίς μου, αὐτὴ εἶνε θυγατὴρ μου ! » Ἐγέσθη ποτὲ τῆς ἡδονῆς αὐτῆς ;

— Ἐδικαιοῦσο ; ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἐπανελάθεν αὐτὴ. Καὶ ἤμην ἠναγκασμένη νὰ τὴν βλέπω κρυφίως, περιμένον νὰ κοιμηθῇ διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ. Ὀμιλεῖτε διὰ τὴν χαρὰν μου . . . Ἄ ! κύριε, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί ὑπέφερον.

Ὁ κόμης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ὑπεφέρατε ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος μετ' ἀγανακτήσεως, τολμάτε νὰ λέγετε ὅτι ὑπεφέρατε ὑμεῖς ! ἡ ὁποία, ἂν καὶ παρέβητε τὰ καθήκοντά σας, χεῖρετε ὑπόληψιν ἐν τούτοις τιμίας γυναικός, ἔχετε τέλος τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συγγενῶν σας.

Ἡ Ἔμμα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα βλαβείας θλίψεως, καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν λύπην καὶ τὴν τρυφερότητα :

— Ὁ ἔρωσ αὐτός, διὰ τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖτε, ὁ ἔρωσ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ μεγαλύτερά μου ἡδονή, ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ φοβερὸν μαρτύριον. Ὅταν ἐπανεήλθατε ἐκ τῶν μακρυνῶν ταξειδιῶν σας, ἡ δυνήθην τότε νὰ σὰς γνωρίσω, νὰ σὰς ἐκτιμῆσω, νὰ θαυμάσω τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἱπποτισμὸν σας ! Τότε τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἔτι αἰσθανθῆ παλλούσαν, ἀφιέρωσα καθ' ὅλοκληρίαν εἰς

ὑμᾶς, καὶ ὅσον παράδοξον καὶ ἂν εὐρίσκετε τοῦτο, εἴθε ὁ πρῶτός μου, ὁ μόνος μου ἔρωσ !

— Ἄ ! σιωπήσατε ! σιωπήσατε ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Ὅχι, ἀφήσατέ με νὰ ὀμιλήσω, ἐπανελάθεν ἐκείνη πλησιάζουσα. Πρῶτην φορὰν σήμερον, μετὰ δεκαπέντε ἔτη, δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Μὲ ἐμέμφεσθε διὰ τὴν ψυχρότητά μου ; Ἄλλ' ἡ ψυχρότης μου αὕτη ἦτο ἡ βλαβή μου, ἡ τιμωρία μου ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ . . . καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι εἶμαι ἀναξία δι' ὑμᾶς ! Νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω ! Ἐννοεῖτε τώρα πόσον ὑπέφερον ; Σήμερον γνωρίζετε τὰ πάντα, μεταχειρισθῆτέ με ὅπως θέλετε, φονεύσατέ με ὀλίγον μὲ μέλλει ! Τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀκαταπαύστως ἀνῆρχοντο ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὰ χεῖλη μου, τὰς λέξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μ' ἔπνιγον . . . θὰ δυνηθῶ τέλος νὰ τὰς προφέρω ἀποθνήσκουσα : « Σὰς ἀγαπῶ ! . . . Σὰς ἀγαπῶ ! »

Ὁ κόμης παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ συμπαιθείας καὶ τρυφερότητος. Τὴν ἠγάπα πολὺ, ἀλλὰ τὸ τραῦμα, ὅπερ ὑπέστη, τὸν εἶχε θανάσιμως πληγώσει. Ἐπασχε σκληρότατα, εἶχεν ἀπωλέσει τὰ πάντα ! Τὸ εἶδωλον, ὅπερ εἶχεν ἀναβιβάσει εἰς τοιοῦτον ὕψος, κατέπιπτε μετὰ φοβεροῦ κρότου, καὶ ἡ καρδία του οὐδὲν ἄλλο ἤσθαινετο, ἢ τὴν ἀπογοήτευσιν.

— Χαῖρε, τῇ εἶπεν ἄνευ πικρίας καὶ τρυφερότητος καὶ μετ' ἀδιαφόρου σχεδὸν ὕφους. Πηγαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ Λυσάνδρου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ἡ Ἔμμα, κατόπιν τῶσων συγκινήσεων, εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὴν μονομαχίαν, ἣτις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ κυρίου Φρουασὸς τῇ ἀνέμνησαν τὰ πάντα.

— Δὲν θὰ μονομαχήσετε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Τούναντίον, ἐπανελάθεν ὁ κόμης ἡ ζωὴ μου τώρα εἶνε ἀπεχθεστάτη !

— Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ κύριος Ρίβες δὲν σὰς προσέβαλεν !

— Τὸν προσέβαλον ὁμως ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἱκανοποιήσω.

— Ἐν τούτοις . . .

Ὁ κόμης τὴν διέκοψε λέγων αὐτῇ μετὰ τρυφερότητος :

— Μὴ ἀνησυχῆτε ποσῶς διὰ τὴν θυγατέρα σας ὁ κύριος Ρίβες, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ, δὲν θὰ διατρέξῃ κίνδυνον, σὰς τὸ ὀρκίζομαι καὶ οὐδέποτε παρέβην τὸν ὄρκον μου.

— Τότε σκοπεύετε ν' αὐτοκτονήσετε ! ἀνέκραξεν ἐκείνη. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς φονεύσῃ ὁ ἀντίπαλός σας.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν καὶ διὰ ποῖον νὰ ζῶ πλέον ; εἶπεν ἀπλῶς ὁ κόμης.

Καὶ ὡς οὐδὲν νὰ συνέβῃ μετὰ τῶν τῶν ἐχαιρέτισε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἐκείνη ἔσπευσεν ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ κόμης τὴν παρετήρησεν αὐστηρῶς καὶ τῇ εἶπε διὰ σταθερῆς φωνῆς :

— Ἦσυχάσατε, τὸ ἀπαιτῶ !

Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ, καὶ ὑπεχώρησεν. Οὗτος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ στραφῇ, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ δυστυχὴς Ἔμμα ἔπιπτε λιπόθυμος.

[Ἔβεται τὸ τέλος].

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς καὶ δράσεως ἔργου, τῆς

ΕΛΕΝΗΣ ΓΙΟΥΓΚ

Ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου ΠΑΥΛΟΣ ΛΙΝΔΑΟΥ, τόσον ἐπιτυχῶς συνεδίασε τὴν ἀλήθειαν μετὰ τῆς τέχνης, ὥστε ἡ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων τοῦ ἐπιφανοῦς μυθιστοριογράφου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἑκακτῶν μυθιστορημάτων

Πολλοὺνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- « Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ » ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγος Δρ. 2 (2,20)
 « Τὰ Ἰουδαϊκά » ἦτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς . . . Δρ. 2 (2,20)
 Πηήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
 « Χρυσόδατα » 4
 « Μαργ' Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 « Οἱ Μελλονόμενοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ἐαδὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [4,70]
 « Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
 « Ὁ Διαβολὸς - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)
 « Τὸ Κατρωμένον Καπηλεῖον », μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ Δρ. 4,50 (4,70)
 « Ζίλ Βλά », μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
 « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο Πανίνης », μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]
 « Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 « Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρό, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δ.α.χ. 3 (3,40)
 « Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierr Zaccane Δρ. 4 (4,20)
 « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἄνωμφο μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Mathey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 « Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 « Ματθίλδη » μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη Δρ. 7 8)
 « Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις: Λόμπρου Ἐνυ λ.χ. Δρ. 3. (3,30)
 « Λέων Λαόντης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [4,80]
 « Τὰ Δύο Ἄγνα » Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 4,50 [2]
 « Ἡ Ὁραία Παρισινή » λ.π. 60 (70)